

«Alia»

Mannen min var det første mennesket i livet mitt som tok vare på meg.

Det startet med at jeg ble gift. Svigerinnen til søsteren min arrangerte ekteskap med en mann fra hjemlandet.,
Foto: Illustrasjonsfoto: iStockphoto

Da jeg var ti år måtte hele familien flykte til et naboland fordi far ble forfulgt av myndighetene. Der fant far seg ei ny kone. Hun hadde vært gift før, og hadde barn. Mor, far, søsknene mine og jeg bodde sammen med henne og barna hennes. Den nye kona lagde problemer for meg og søsknene mine. Det hendte hun ødela tingene til far og la skylda på meg. Hun klagde på oss hele tida, og for å gjøre henne glad, ble far sint på oss. Så slo far meg og søsknene mine. Han slo mor også. En dag holdt hun ikke ut lenger og dro til Danmark. Vi barna ble igjen hos far. Mor sa det bare skulle ta noen måneder før vi kunne komme til henne. Men det gikk over to år, og vi hadde

det forferdelig. Søstrene mine og jeg forsøkte å begå selvmord, men etterpå lovte vi hverandre at vi aldri skulle gjøre det igjen. Hvem skulle passe på de yngre brødrene våre da?

Fakta: Bakgrunn for prosjektet om tvangsekteskap

▼

De opprinnelige intervjuene av de sju kvinnene ble gjort av cand. polit. Rachel Eapen Paul med økonomisk støtte fra en privat stiftelse i Danmark. Intervjuene var lengre og mer omfattende enn det som kommer fram her.

I likhet med i Norge, er den såkalte 24-års-regelen en del av lovverket i Danmark. Den ble vedtatt som et tiltak mot tvangsekteskap og familiegjenforening. Regelen sier at dansker bare kan ta med utenlandsk ektefelle til landet dersom begge er minst 24 år gamle.

Unni Rustad, tidligere ansatt ved Kilden kjønnsforskning.no, har redigert materialet. Historiene er gjort anonyme for å beskytte kvinnene.

Gjenforent med moren

Jeg var 13 år da far fulgte meg og søsknene mine til Danmark. Endelig ble vi gjenforent med mor. Egentlig planla far å ta med den nye kona og flytte etter, men han ga opp det da han forsto at han ikke kunne ha to koner her. Jeg begynte på skolen og lærte språket, og har tatt eksamen fra videregående. Om kvelden går jeg på kveldsskole for å videreutdanne meg.

Selv om familien ikke vil ha meg, så trenger jeg en familie.

Jeg kom på krisesenteret på grunn av familien min. Det starta med at jeg ble gift. Svigerinna til søstera mi arrangerte ekteskap med en mann fra hjemlandet. Fordi jeg ikke er 24 år, og fordi jeg ikke har noen penger, fikk han ikke opphold. Mannen min var det første mennesket i livet mitt som tok vare på meg. Mor har hatt det altfor hardt til å klare å ta vare på meg og søsknene mine. Jeg elska den mannen og det gjør jeg fremdeles. Fordi han skjønnte at han ikke ville få papirene sine i orden ved å være gift med meg, begynte han å treffe andre. Jeg hadde det forferdelig, og jeg prøvde å få ham til å forstå at vi elska hverandre, og at vi skulle holde sammen. Men en dag fikk jeg bevis for at han hadde vært sammen med andre, og da bestemte jeg meg for at det var over. Vi ble skilt før vi hadde vært gift i to år.

Jeg kan ikke bo hos familien min

Etter skilsmissen fikk jeg en annen kjæreste, men vi kunne ikke gifte oss. Familien hans ville at han skulle gifte seg med ei jomfru som gikk tildekket. Jeg elsker denne mannen så høyt at han fikk meg til å glemme den første mannen min. En kveld vi hadde romantisk stevnemøte hjemme hos meg, kom plutselig brødrene mine. Kjæresten min var naken. Jeg måtte lyve og si at han trua med pistol, og at han hadde voldtatt meg. Jeg var mest redd mor og søstrene mine. Brødrene mine ringte politiet, men kjæresten min klarte å rømme. I politibilen fikk jeg høre at han kunne få seks år i fengsel for voldtekt, og jeg kunne få femti dagers fengsel for å lyve. Da jeg fortalte en politikvinne om det som virkelig hadde skjedd, fikk jeg tilbud om å dra til et krisesenter. Her har jeg vært noen måneder.

Jeg veit at jeg ikke kan bo hos familien min. De har ingen respekt for meg og mine ønsker. En gang jeg ville flytte hjemmefra, fikk mor en onkel til å banke meg opp. Her på senteret har jeg fått venner, og vi har snakka om familiene våre. De andre har ikke snakka med familiene sine på mange år. Jeg ville ikke at det skulle skje med meg. Derfor ba jeg dem som jobber om å organisere et møte med mor, og forklare henne hva slags sted dette er. «Det er greit at dere tar vare på datteren min», sa hun til dem. Ikke lenge etter dro jeg hjem til henne en kveld jeg var for seint ute til å dra tilbake til senteret. Alle tingene mine var pakket vekk, og broren min hadde tatt over rommet mitt. «Hvorfor kommer du?», spurte mor. «Du behøver ikke komme hit, du kan dra til det stedet hvor horene bor. Glem at du har en familie.» En gang møtte jeg henne tilfeldigvis på gata. Da jeg prøvde å gi henne et kyss, trakk hun seg vekk fra meg. Det gjorde vondt.

En god familie bryr seg

Selv om familien ikke vil ha meg, så trenger jeg en familie. De eneste jeg har kontakt med nå er en av søstrene mine, en bror og en svoger. Jeg vil gjerne ha en god familie, men det kan ikke vi ha på grunn av faren min og kona hans og alt det der. Mor har prøvd å hjelpe oss, men brødrene mine respekterer henne ikke, og søstrene mine sier stygge ting til henne. I en god familie bryr søstre og brødre seg om hverandre. Jeg føler ansvar for søsknene mine, særlig for minstebroren min som er på institusjon fordi han ble tatt for tyveri. Mor jobber og er så sliten, hun kan ikke passe på ham. Noen danske gutter har brukt lillebroren min til å stjele for seg. De har slått ham også. Mor er så fortvila at hun har trua med å ta livet sitt. Jeg er alltid bekymra for hvordan det skal gå med søsknene mine og med mor, og om nettene har jeg ofte mareritt.

“

Jeg ber ganske ofte, særlig når jeg våkner rundt klokka fire om morgenen fordi jeg har mareritt.

Det er vanskelig å være utlending. Broren min som har stjålet var ikke sånn før. Han har lært det av de danske guttene. Han ble truet til å bruke kniv for å rane andre. Jeg sa at han burde begynne å tenke over hva han gjorde – «hvordan ville du likt det hvis det var du som ble rana?», spurte jeg han. Nå raner han folk på egen hånd, uten at noen tvinger ham til det.

Jeg trenger noen å snakke med

Jeg har ingen venninner utenom de på senteret. Kjæresten min likte ikke en venninne jeg hadde, han mente vi bare gikk på diskotek. Han har forbudt meg å treffe henne. «Jeg er vennen din, venninnen din, elskeren din – jeg er alt for deg», sier han. Men jeg trenger ei venninne, en jeg kan låne penger av. Jeg vil ikke låne av kjæresten min, han må gi penger til familien sin. Jeg trenger noen å snakke med, noen som forstår meg. Kjæresten min skur av mobilen sin klokka åtte om kvelden og sier han må sove, for han skal så tidlig opp om morgenen. Noen ganger tror jeg på han, andre ganger ikke. Jeg veit ikke hvor han bor. Han forandrer telefonnummeret sitt hver dag fordi han er på rømmen fra noen som er etter ham. Hvis han forteller meg hvor han bor, kommer jeg til å fortelle det til andre, mener han. Når vi skal være alene, går vi aldri dit hvor han bor. Han sier det er best jeg drar tilbake til familien min, for her på senteret kommer jeg bare til å drikke og bli sånn som de andre jentene. «Familien din kommer til å passe på deg», sier han.

Jeg ber ganske ofte, særlig når jeg våkner rundt klokka fire om morgenen fordi jeg har mareritt. Da hjelper det å si noe inni meg som jeg har lært utenat fra Koranen. Så sovner jeg igjen, og klarer ikke stå opp i tide for å rekke jobben. Jeg er muslim, men ikke så aktiv. Hijab bruker jeg aldri. Før pleide jeg å holde fastemåned, men ikke nå lenger. Selvfølgelig har jeg lyst til å gifte meg i framtida. Jobb vil jeg også ha, helst i en motebutikk eller i et kjøpesenter. Jeg vil tjene penger og gå på skole, og bli i stand til å ta vare på meg sjøl. Jeg kan ikke regne med at jeg har et hjem eller en familie som støtter meg. Alt jeg har lyst til, er å ha det bedre.

Se også

- [«Nesreen»](#)
- [«Alisha»](#)
- [«Naila»](#)

TVANGSEKTESKAP

Det ble ikke vist noen globale meldinger eller andre viktige meldinger da dette dokumentet ble skrevet ut.